

Det sista året

Välkommet var, mitt sista år på jorden!
O, huru längtansfull jag hälsar dig,
Då jag kan tro och hålla fast de orden,
Att Jesus har all synd förlåtit mig.

Pris vare dig, som låtit året randas,
Då jag får flytta hem till himmelen,
Att där en salig livslukt evigt andas,
I klarhet se och lova dig, min vän.

Tack för all nåd och kärlek du bevisat
Mot mig, den störste utav syndare;
Att med ditt ord, ditt kött och blod du spiset
Och vederkvickt mig i mitt kors och ve.

Pris vare dig, som låtit mig här lida
Och något litet öva tro och hopp,
Att uti Andens skola längta, bida,
Och snart se evighetens sol gå opp.

Förläna mig nu nåd att tåligt tömma
Den kalk, du kanske ännu fyller på,
Och till min tröst och styrka aldrig glömma
Att den du älskar, agar du också.

O, hjälp mig väl uti den sista striden,
När kropp och själ till slut skall skiljas åt;
Ja, låt mig då få njuta säll den friden,
Som ock åt mig du vann med kamp och gråt.

O, salighet förutan mått och like,
Då jag får lägga ned min vandringsstav,
Och utav änglar föras till Guds rike
Och sist, förklarad, uppstå ur min grav.

O, kom då snart, min brudgum, dröj ej länge,
Jag är och blir dock blott en syndare,
Jag ivrigt längtar efter ditt umgänge
Och att se saligt slut på nöd och ve.

– T. G. 1856